

Herečka Beáta Drotárová na lyžovačke s mamou a krstnou.

FOTO: ARCHÍV

Terku si zahrala v tmavej parochni.

FOTO: ARCHÍV

Herečka Beáta Drotárová: Vlek stavali miestni

ODPRACOVALI TAM STOVKY HODÍN, SPOMÍNA. BOLA TO SPOLOČENSKÁ UDALOSŤ

Dnes už chátrajúcu zjazdovku v Gelnici kedysi na lyžiach brádzila aj herečka Beáta Drotárová. Na tie časy spomína s láskou aj nostalgou.

GELNICA. Herečka košického divadla Beáta Drotárová, rodená Gelničanka, sa lyžovaniu venuje od útleho veku a baví ju to doteraz.

„Lyžovanie je moja druhá najväčšia láska po divadle,“ hovorí.

Jej prvé roky na svahu boli neodmysliteľne prepojené s lyžiarskym mestským strediskom v Gelnici, ktoré už dlhé roky chátra. Známa herečka pre Korzár porozprávala, aké spomienky sa jej spájajú s týmto miestom.

Brigádovalo sa na vleku

„Gelnica je okresným mestom, kde to kedysi žilo športom. Lyžovalo sa tam už aj predtým, než sa postavil vlek. V meste fungovalo aj klzisko,“ začína rozprávanie herečka.

Rodená Gelničanka sa narodila v 50. rokoch minulého storočia, čo znamená, že 60. a 70. roky strávila športovaním v rodnom meste.

„Pri spomienkach na gelnic-

ký vlek musím začať tým, že vtedy nebola technika ani finančné prostriedky také dostupné, ako je to teraz. Znamená to, že strašne veľa práce pri budovaní vleku sa urobilo svojpomocne.“

Miestni, ktorí sa chceli na gelnickom vleku lyžovať, chodili na brigády. Najprv sa kľúčovala časť, kde sa mal postaviť vlek a upravovali sa terény.

„Niektorí tam odpracovali aj stovky hodín bez nároku na odmenu. Robili to s veľkým nadšením a chuťou, pretože sa na to veľmi tešili,“ opisuje Drotárová.

Všetci, ktorí chodili na brigády, mali potom zľavnené lístky na vlek. Herečka spomína, že dostali abonenty, biele lístky, ktoré platili na desať jзд.

„Nechodilo sa to však stavať kvôli tomu. Bralo sa to ako spoločenská udalosť,“ hovorí Drotárová.

V tom čase však ešte bola košická herečka veľmi mladá na to, aby počas výstavby vleku pomáhala a pracovala fyzicky, no na brigády aj tak pravidelne chodievala.

„Za mňa chodil pracovať na brigády ocko, ale vždy som tam bola aj ja. Robili sa tam aj spoločenské udalosti, po práci sa uvaril

Beáta Drotárová, za slobodna Znaková, sa narodila 27. apríla 1951 v Gelnici.

FOTO: JOSEPH MARČINSKÝ

guláš, posedelo sa a nálada bola vždy vynikajúca.“

Vlek dostupný pre ľudí

Keď už bol vlek postavený a spustili ho do prevádzky, podľa slov herečky to bola veľká sláva. Ako rodená Gelničanka a lokálpatriotka bola navyše neskutočne pyšná na to, že na gelnický vlek chodili aj Košičania a ľudia z celého okolia.

„V tej dobe boli vleky dostupné aj pre ľudí, ktorí nemali veľa peňazí. Nebolo to také drahé ako teraz. Lyžovanie ako šport všeobecne nebol taký nákladný,“ spomína.

V začiatkoch fungovania gel-

nického vleku lyžiarom nepomáhali ani žiadne mechanizmy. Keď si chceli zalyžovať, museli sa všetci postaviť na svah a „zošliapávať“ ho, aby ho upravili.

„Teraz to robia ratraky, ale vtedy sme ich nemali. Keď sa už kúpil ratrak, tak to bola paráda.“

Na svahu trávila množstvo času

Herečke sa narodil v roku 1977 syn a o sedem rokov neskôr dcéra. Obidve deti sa naučili lyžovať na gelnickom svahu.

Gelničanka si spomína aj na známych, ktorí nechali pri výstavbe vleku všetky svoje fyzické sily a obetovali tomu strašne veľa.

„Hneď pri vleku bola chata Viktória, tiež úžasné miesto, kde si mohol človek sadnúť na čaj aj nejaký rumík. Trávila som v tom stredisku skutočne hodiny a hodiny voľného času. Mám pocit, že vtedy ho mali mladí ľudia viac, pretože sa toho viac naučili v škole.“

Gelničanka navštevovala strednú všeobecnovzdelávaciu školu, ktorá bola predchodcom gymnázia.

Falošný preukaz

„Ak sa mám priznať k nejakej extravagancii, ktorú som vymyslela, spomeniem jeden príbeh.“

Keďže nebola členkou Telovýchovnej jednoty Slovan Gelnica, ktorej členovia na svahoch gelnického vleku trénovali, no veľmi po tom túžila, vyrobila si takzvaný falošný členský preukaz.

„Pečiatku som si vyrobila zo zemiaku a zapísala som doň všetky potrebné údaje. Bol to malý podvod, pretože okrem Gelnice sme chodili lyžovať aj do Tatier, to bol taký bonus. No ak ste sa chceli dostať na Skalnaté pleso, bolo to trochu drahšie ako na gelnickom vleku,“ spomína Drotárová.

Keďže boli v tom čase študenti a nemali peniaze, preukazy telovýchovnej jednoty vtedy znamenali, že cesta do sedla Skalna-

tého plesa vyšla so zľavou – konkrétne to stálo tri koruny.

„Stálo to za to vyrobiť si preukaz, pretože to nemali veľmi čas kontrolovať a už som išla hore,“ hovorí so smiechom.

Dúfa, že si v Gelnici ešte zalyžuje

Doteraz má herečka množstvo známych a priateľov z rodnej Gelnice, ktorí sa aj v súčasnosti lyžujú a boli členom telovýchovnej jednoty.

„Boli tam aj známe mená. Musím spomenúť napríklad Moniku Hojstičovú, ktorá bola naším drahokamom. Všetci sme boli na ňu pyšní a sledovali sme ju na jej ceste za vrcholovým lyžovaním. Všetci Gelničania vedeli, o koho ide.“

Drotárová neskôr, v 80. rokoch, Gelnicu opustila kvôli štúdiám v Bratislave. Do rodného mesta sa však vždy vracala a po dlhých rokoch konštatuje, že bolo všetkým a jej ako „fanatickej lyžiarke“ je dvojnásobne ľúto, že lyžovanie v Gelnici sa skončilo.

„Keď som sa v minulosti do počula, že sa tam má niečo diať, moje srdce poskočilo. Verím, že si tam napriek môjmu veku zalyžujem ešte aj ja,“ dodáva.

LENKA HANIKOVÁ

Významný umelec, ktorý zanechal stopu aj v politike. Zomrel Ľubo Roman

Patril k najobsadzovanejším televíznym a filmovým hercom.

BRATISLAVA. Vo veku 77 rokov zomrel slovenský herec Ľubo Roman. Informoval o tom portál televízie JOJ noviny.sk s tým, že jej to potvrdil obhliadajúci lekár.

Príčinou smrti mal byť podľa televízie infarkt.

Šéfoval Novej scéne

Ľubomír Roman, známy ako Ľubo Roman, sa narodil 12. apríla 1944 v Malackách. V 13 rokoch prišiel o oboch rodičov, vyrastal so starším bratom a s mladšou sestrou.

Už ako 14-ročný dostal prvú príležitosť na striebornom plátne. Režiséri Frigyes Bán a Vladislav Pavlovič ho obsadili do epizódnej roly v slovensko-maďarskom filme

Dáždňik svätého Petra (1958).

Krátko potom mu Štefan Uher ponúkol úlohu vo filme My z deviatej A (1961) a v dnes už legendárnej snímke Slnko v sieti (1962).

Ľubo Roman vyštudoval herectvo na Vysokej škole múzických umení v Bratislave.

Ako 25-ročný sa objavil v psychologicko dráme Od štvrtka do zmŕtvychvstania (1969) nakrútenej podľa divadelnej hry Atentát, ktorej autorom bol Leopold Lahola.

Sympatický herec sa tiež stal jednou z postáv v televíznej inscenácii románou francúzskeho spisovateľa Victora Huga s názvom Lucrezia Borgia (1974).

Patril k najobsadzovanejším televíznym a filmovým hercom.

Roky pôsobil v divadle Nová Scéna, kam ho zavolať starší kolega a vtedajší šéf divadla Ján Klimo.

Ľubo Roman.

FOTO: TASR

Z množstva filmov možno spomenúť komédiu Stratená dolina (1976), Hody (1987) alebo Mercadet (1988).

V 90. rokoch 20. storočia sa Ľubo Roman stal riaditeľom Novej scény. Neskôr si otvoril vlastné divadlo West.

Minister kultúry aj poslanec Národnej rady

Okrem hrania sa venoval aj politike.

V dočasnej vláde Jozefa Moravčíka od 15. marca do 13. decembra 1994 pôsobil ako minister kultúry.

V predčasných voľbách 30. septembra a 1. októbra 1994 ho zvolili za poslanca Národnej rady Slovenskej republiky za Kresťanskodemokratické hnutie (KDH). V roku 1995 klub KDH opustil a pôsobil ako nezávislý poslanec až do konca volebného obdobia v roku 1998.

Prvým predsedom Bratislavského samosprávneho kraja (BSK) sa stal v roku 2001.

V roku 2004 kandidoval v prezidentských voľbách, ale vzdal sa kandidatúry v prospech Eduarda Kukana.

V roku 2005 sa sumou 100 000 Sk pripojil k médiám, ktoré vypísali odmenu na odhalenie vraha 21-ročného študenta Daniela Tupého.

V penzióne Ľuba Romana strávil posledné roky svojho života herec a Romanov dlhoročný priateľ Pavol Míkulík, ktorý bol po porážke pripútaný na invalidný vozík.

Napriek podnikateľským aktivitám ostával Ľubo Roman verný hereckej profesii.

Hral napríklad v snímke Pokoj v duši (2009) a v seriáloch Kriminálka Staré Mesto a Búrľivé víno. Svoj hlas prepožičal aj zahraničným hereckým osobnostiam prostredníctvom dabingu.

ANDREJ KUZMÁNY, TASR